

[Justitsministeren.]

farlig karakter, kan straffen stige til fængsel i 10 år. Jeg mener altså sådan set, at man har tilgodeset de betænkeligheder, der måtte have været hos ordføreren her.

Må jeg om spørgsmålet om behandling ved nævningeting eller behandling ved en domsmandsret blot have lov at sige, at vi har jo sendt en redegørelse til retsudvalget vedrørende dette spørgsmål, og føje til, at retsplejerådet i øvrigt behandler spørgsmålet om begrænsning af antallet af nævningesager. Jeg kan ikke se andet, end at da der jo også er lægmænd med i sager som domsmandssager — der er jo to af dommerne, der er lægmænd — må det være en mere rationel måde at afgøre det på, og uden at der er risiko for fare for retssikkerheden. Vi hørte jo under behandlingen af de andre lovforslag i dag gentagne beklagelser over den lange tid, det tog at få sagerne behandlet og berammet ved retten, og det må vi også tage med i vores overvejelser her.

Jeg takker hr. Adam Møller, der både gik ind for de 10 år og for den udformning, §§ 16-18 nu får.

Til hr. Poul Boeg, som var enig, og som så stærkt fremhævede, hvad der var sagt i fremsættelsestalen, og for hvis tilslutning jeg takker, vil jeg blot have lov at sige — og nu går jeg også over til det, som fru Hanne Reintoft sagde, at hun havde talt med forskellige fængselsledere eller andre, og at man lagde ikke særlig megen vægt på mundtlige udtalelser, der var kommet fra en minister i en fremsættelsestale: det er muligt, at der er fængselsledere eller forsorgsledere eller andre, der ikke lægger vægt på det, men jeg tror nok, man skal regne med, at domstolene lægger vægt på, hvad der er sagt i dette ting, og det er jo fuldstændig op til dette tings medlemmer at gentage, hvad der er sagt, i en betænkning. Vores fornemste kilde til at finde frem til, hvad der er meningen med de lovbestemmelser, der vedtages, er dog de bemærkninger, der er faldet både i forbindelse med lovforslagets udarbejdelse, ved fremsættelsen, ved handlingerne her i tinget og endelig i betænkningen.

Disse ord gælder egentlig også fru Ebba Strange, der udtrykker den samme frygt for, at man ikke kan sondre imellem den hårde kriminalitet og den også alvorlige handel med euforiserende stoffer, altså mel-

lem § 191, stk. 2, og § 191, stk. 1. Det mener jeg er muligt, for det er jo så klart sagt, at det gælder en betydelig mængde særlig farligt eller skadeligt stof, eller at handlingen i øvrigt har haft særlig farlig karakter. Men jeg takker da for, at fru Ebba Strange eller at hendes parti ikke var helt uvillig til at fortsætte den indstilling, som hr. Poul Dam som ordfører gav udtryk for ved forslagets behandling i foråret.

Jeg skal så blot sige tak også for hr. Kaare Frederiksens tilslutning og tilføje, at jeg er enig i, at det ikke var tanken, at dette skulle være — det har også mange andre ordførere haft øje for — en generel debat om den sociale side af narkotikaproblematikken og de behandlingsforslag, man kunne komme med her. Dette er et spørgsmål om, hvilke strafferammer man skal vedtage for dem, der på disse grove måder forhandler narkotika og dermed gør sig skyldig i alvorlige forbrydelser.

Jeg skal så blot til fru Hanne Reintoft til sidst, når fru Hanne Reintoft giver tilslutning til udformningen af §§ 16-18, hvor man altså forlader det rent lægelige kriterium og går over til en vurdering, hvor domstolene er med i, om den pågældende var tilregnelig eller ej, sige tak for den tillid, vi da for en gangs skyld hører fra kommunistisk side til danske domstole.

Tastesen (S):

Jeg kan over for justitsministeren bekræfte, at tolkningen af socialdemokratiets holdning i denne sag er rigtig.

Jeg har en bemærkning til hr. Adam Møllers udtalelse. Det er netop frygten for, at der sker en afsmitning således, at de mennesker, som er i dobbeltsituationen — og så kan det ikke være afgørende, om det er danske statsborgere eller udenlandske statsborgere — altså både er stofmisbrugere og kriminelle, skal blive ramt hårdere af denne lovgivning, der gør, at vi yderst betænkelige. Vi frygter, at den holdning, som hr. Adam Møller gav udtryk for her fra tingets talerstol, bliver den holdning, som kommer til udtryk i domspraksis, så man ikke skelner mellem 2 års grænsen og 6 års grænsen — der er jo tale om en tretrinsraket, idet denne lovgivning er kommet ad 3 gange. Derfor må vi have ganske klare skillelinjer i de bestemmelser, som skal ligge til grund for